

Sygn. akt *XVII AmE 4/12*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Protokolant sądowy – stażysta Anastazja Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

przy udziale zainteresowanego (...) Spółki Akcyjnej w G.

o przyłączenie do sieci

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 21 listopada 2011 roku Nr (...)

orzeka:

1. Oddala odwołanie,
2. Zasądza od powoda E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. na rzecz zainteresowanego (...) Spółki Akcyjnej w G. kwotę 377 zł (trzysta siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego

SSO Dariusz Dąbrowski

XVII AmE 4/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2011 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 8 ust. 1 i art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne oraz art. 104 k.p.a. po rozpatrzeniu wniosku (...) sp. z o.o. w I. w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego odmowy przez (...) S.A. w G. zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej G. o mocy 2 MW postanowił orzec, iż na (...) S.A. w G. nie ciąży obowiązek zawarcia z (...) sp. z o.o. w I. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej G. o mocy 2 MW.

Z uzasadnienia decyzji wynika, że Prezes URE dokonując rozstrzygnięcia wziął pod uwagę, że obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, o której mowa w art. 7 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059) aktualizuje się w przypadku zaistnienia jednocześnie następujących przesłanek:

- żądający zawarcia umowy ma tytuł prawny do korzystania z obiektu, do którego paliwa gazowe lub energia mają być dostarczone,
- istnieją techniczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania paliw lub energii,
- istnieją ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania paliw lub energii,
- żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru.

Prezes Urzędu odnosząc się do drugiej i trzeciej przesłanki stwierdził, że rozpatrując kwestie istnienia warunków technicznych Organ wziął pod uwagę ekspertyzę sporządzoną po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 8.01.2010 roku o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw, wskazując, że jest ona najbardziej aktualna, albowiem uwzględnia jedynie farmy wiatrowe z ważnymi warunkami przyłączenia. Sporządzona ekspertyza wykazała, że nie istnieją warunki techniczne dla przyłączenia do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej G., szczególnie co do nie zachowania kryterium zwarciovowego i kryterium zmian napięcia. Natomiast analiza rozplywowa napięć prądowych, zawarta w szczególności w rozdziale 6 Ekspertyzy wyraźnie stwierdza, że przyłączenie we wszystkich przypadkach jest niedopuszczalne, gdyż pozostawia negatywny wpływ na poziom napięcia w systemie. W tym stanie rzeczy, zdaniem Prezesa URE, nie może budzić wątpliwości, iż brak jest warunków technicznych do dokonania przyłączenia. Dodał także, że zgodnie z Ekspertyzą nawet wymiana długich odcinków sieci nie jest w stanie zniwelować wszystkich przeszkód dla przyłączenia farmy wiatrowej. Prezes Urzędu dodał, że szacunkowy koszt wymiany transformatorów w (...) N. wynosi 1,5 mln złotych każdy. Przedsiębiorstwo (...) w swoim Planie Rozwoju nie przewiduje inwestycji związanych z przyłączeniem do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej G..

Rozważając posiadanie tytułu prawnego do nieruchomości, Prezes Urzędu stwierdził brak takiego tytułu po stronie wnioskodawcy, ponieważ posiada on jedynie uprawnienie do domagania się zawarcia umowy dzierżawy, która dopiero uzasadniałaby przyjęcie posiadania tytułu prawnego w rozumieniu art. 7 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne.

Dalej Prezes URE wskazał, że Wnioskodawca nie wykonał obowiązku wynikającego z przepisu art. 7 ust. 8a i 8b ustawy – Prawo energetyczne w związku z przepisem art. 7 ust. 2 i ust. 3 pkt 2 i art. 20 ustawy z dnia 8.01.2010 roku o zmianie ustawy – Prawo energetyczne. Z normy tej wynika, że jeżeli podmiot ubiegający się o przyłączenie źródła do sieci elektroenergetycznej o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia i nie zostały mu wydane warunki przyłączenia do sieci, winien on wnieść zaliczkę oraz dostarczyć, w terminie 180 dni od wejścia w życie niniejszej ustawy, właściwemu przedsiębiorstwu energetycznemu dokument, o którym mowa w art. 7 ust. 8d ustawy. Tymczasem Wnioskodawca mimo upływu wskazanego terminu nie wykonał nałożonych obowiązków.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył Przedsiębiorca – (...) sp. z o.o. zaskarżając powyższą decyzję w całości. Decyzji zarzucił naruszenie następujących przepisów prawa:

1. przepisu art. 7 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, poprzez jego błędną interpretację i uznanie, że w przedmiotowej sytuacji nie istnieją warunki techniczne dla przyłączenia Farmy Wiatrowej G. do sieci elektroenergetycznej,
2. przepisów art. 4 ust. 1 i art. 9c ust. 3 pkt 2 i 3 prawa energetycznego, poprzez nieuwzględnienie tych norm przez Prezesa URE, skutkujące uznaniem, że nie istnieją warunki techniczne dla przyłączenia Farmy Wiatrowej G. do sieci elektroenergetycznej, w sytuacji, w której warunki takie mogłyby się zaktualizować, gdyby (...) S.A. podjęła przewidziane wyżej wymienione przepisami działania mające w szczególności na celu: a) utrzymywanie zdolności urządzeń, instalacji i sieci do realizacji zaopatrzenia w paliwa lub energię w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących wymagań jakościowych, b) eksploatację, konserwację i remonty sieci dystrybucyjnej w sposób gwarantujący niezawodność funkcjonowania systemu dystrybucyjnego, c) zapewnienie rozbudowy sieci dystrybucyjnej, a tam gdzie ma to zastosowanie, rozbudowy połączeń międzysystemowych w obszarze swego działania,

3. przepisów Dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27.09.2001 roku w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych, w tym: a) postanowień Preambuły Dyrektywy 20001/77/WE wskazujących m.in. na cel w postaci zwiększenia wykorzystania energii elektrycznej wytwarzanych ze źródeł odnawialnych (pkt 1), wykorzystanie mechanizmów rynkowych i rynku wewnętrznego, by energia elektryczna z odnawialnych źródeł energii stała się konkurencyjna na rynku, b) przepisu art. 7 Dyrektywy 2001/77/WE, wskazującego, by Państwa Członkowskie podjęły niezbędne środki dla zapewnienia, że podmioty gospodarcze działające na ich obszarze w systemie przesyłowym i systemie dystrybucji gwarantują przesył i dystrybucję energii elektrycznej wytwarzanej z odnawialnych źródeł energii, poprzez nieuwzględnienie wskazań zawartych w treści wymienionej wyżej Dyrektywy odnoszącej się do wspierania produkcji elektrycznej ze źródeł odnawialnych,
4. przepisu art. 8 ust. 1 prawa energetycznego poprzez niewłaściwą interpretację tej normy i rozstrzygnięcie przez Prezesa URE kwestii, które nie były objęte sporem zaistniałym pomiędzy Przedsiębiorcami, a mianowicie podjęcie analizy w zakresie: a) tytułu prawnego do nieruchomości, b) zastosowania się do treści art. 7 ust. 8a i 8d prawa energetycznego w związku z przepisem art. 7 ust. 2 i ust. 3 i art. 20 ustawy z dnia 20.01.2010 roku o zmianie ustawy prawo energetyczne oraz zmianie niektórych innych ustaw, pomimo tego, że spór ograniczał się do wyłącznie istnienia warunków technicznych dla przyłączenia FW G. do sieci elektroenergetycznej, co jednoznacznie wynika z treści pisma E.(...) z dnia 5.03.2010 roku określającego przyczynę odmowy przyłączenia do sieci,
5. przepisu art. 7 ust. 3 prawa energetycznego oraz §7 ust. 5 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4.05.2007 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego poprzez wadliwą interpretację pojęcia tytułu prawnego w rozumieniu tych przepisów i uznanie przez Prezesa URE, że E. nie dysponuje tytułem prawnym do nieruchomości,
6. przepisu art. 3 pkt 11 ustawy z 7.07.1994 roku prawo budowlane poprzez jego niezastosowanie przy interpretacji pojęcia tytułu prawnego do nieruchomości, a w konsekwencji uznanie, że E. nie dysponuje takim tytułem pomimo tego, że w treści przedwstępnej umowy dzierżawy zawartej przez tę spółkę dnia 31.12.2009 roku zamieszczone jest postanowienie, wedle którego E., w zakresie wynikającym z wymienionej umowy, może dysponować nieruchomością położoną w miejscowości G., stanowiącą działki ewidencyjne nr (...), na cele budowlane,
7. przepisu art. 7 ust. 8a i ust. 8d prawa energetycznego w związku z art. 7 ust. 2 i ust. 3 pkt 2 i art. 20 ustawy zmieniającej prawo energetyczne, poprzez błędną interpretację i uznanie, że E. była zobligowana do zastosowania się do treści norm art. 7 ust. 8a i 8d prawa energetycznego, obowiązującego od dnia 11.03.2010 roku,
8. przepisu art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. poprzez brak podjęcia przez Prezesa URE niezbędnych czynności w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego w zakresie istnienia technicznych warunków przyłączenia do sieci, w szczególności poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych,
9. przepisu art. 89 k.p.a. i art. 90§2 pkt 2 k.p.a. poprzez niezastosowanie tych norm i nieuwzględnienie wniosku E. o przeprowadzenie rozprawy z udziałem biegłych w sytuacji, w której mogłoby to prowadzić do wyjaśnienia stanowisk stron oraz do wyjaśnienia sprawy w szczególności zważywszy na sytuację, w której E. została pozbawiona możliwości zapoznania się z wykonanymi w sprawie ekspertyzami, co uniemożliwiło jej wszechstronne odniesienie się do ich treści u zaprezentowanie własnego stanowiska dotyczącego kwestii technicznych objętych treścią ekspertyzy, których jawność została wyłączona przez Prezesa URE,
10. przepisu art. 7 k.p.a. w zw. z art. 75§1 k.p.a. i art. 84 k.p.a. poprzez zaniechanie powołania biegłych celem sporządzenia opinii w zakresie istnienia warunków technicznych przyłączenia Farmy G. do sieci elektroenergetycznej, która byłaby jawna zarówno dla E.(...), jak i E. i umożliwiłaby tym podmiotom, na zasadzie równości, prezentowanie stanowisk w odniesieniu do możliwości technicznych przyłączenia,

11. przepisu art. 74§1 k.p.a. w zw. z art. 73§1 i 2 k.p.a. poprzez wadliwą interpretację tych norm, a w konsekwencji wyłączenie prawa E. do wglądu do ekspertyzy dotyczącej wpływu farmy wiatrowej G. na sieć elektroenergetyczną w dwóch wariantach: pierwsza – na dzień złożenia wniosku, druga na dzień 11 maja 2010 roku, z uwzględnieniem źródeł z ważnymi warunkami przyłączenia, co równocześnie stało w sprzeczności z dyspozycją przepisu art. 10§1 k.p.a. gwarantującego stronie czynny udział w każdym stadium postępowania oraz możliwość wypowiedzenia się w odniesieniu do zebranych dowodów,

12. przepisu art. 81 k.p.a. poprzez uznanie przez Prezesa URE, iż nie istnieją warunki techniczne dla przyłączenia Farmy Wiatrowej G. do sieci elektroenergetycznej w oparciu o treść ekspertyzy, w stosunku do której wyłączona została możliwość wglądu przez E., a tym samym spółka ta nie mogła w sposób pełny wypowiedzieć się odnośnie do jej treści, co wyłącza w świetle wskazanej wyżej normy możliwość uznania, że udowodniony został brak warunków technicznych dla przyłączenia.

Mając powyższe zarzuty na uwadze odwołujący wnioskował o uchylenie zaskarżonej decyzji przekazanie sprawy Prezesowi URE do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie, iż na (...) S.A. w G. ciąży obowiązek zawarcia z (...) sp. z o.o. w I. umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej G. o mocy 2 MW, na warunkach określonych w załączniku nr 1 do niniejszego odwołania.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wnioskował o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko zaprezentowane w decyzji.

(...) S.A. w G. wnioskował o oddalenie odwołania i zasądzenie od odwołującego się kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9.02.2010 roku (...) Sp. z o.o. złożyła wniosek do (...) S.A. o przyłączenie turbiny wiatrowej do sieci 15 kV z turbiną synchroniczną i mocą znamionową 2 MW.

Pismem z dnia 5.03.2010 roku (...) S.A. w G. poinformował (...) Sp. z o.o., że ze względu na brak techniczny warunków przyłączenia odmawia zawarcia umowy o przyłączeniu do sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej „G.” o mocy 2 MW. Jako przyczynę braku możliwości przyłączenia wskazano przekroczenie kryterium zapasu mocy wytwórczej w (...) N. w układzie pracy(...) z jednym transformatorem.

Wobec powyższego (...) Sp. z o.o. wystąpiła w dniu 17.03.2010 roku do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu w trybie art. 8 ust.1 ustawy Prawo energetyczne dotyczącego odmowy zawarcia umowy przyłączenia FW G..

(...) S.A. pismem z dnia 21.04.2010 roku wyjaśnił, że odmowę przyłączenia sporządzono w oparciu o wyniki wstępnej analizy wpływu przyłączanej FW na sieć, która wykazała brak możliwości przyłączenia z powodu przekroczenia kryterium mocy w stacji WN/SN w (...). Wskazano, że jedynym możliwym sposobem poprawy sytuacji w tym zakresie jest wymiana transformatorów w (...) N. z jednostek o mocy 16 MVA na 25 MVA, a szacunkowy koszt wymiany jednego transformatora wynosi około 1,5 mln złotych. Dodatkowo wymiana transformatorów zapewne spowoduje konieczność modernizacji obwodów pierwotnych i wtórnych w polach rozdzielni 15 kV i 110 kV. Nadto w piśmie wskazano, że wymiana transformatorów nie jest konieczna dla zapewnienia dostaw energii elektrycznej do odbiorców zasilanych z tej stacji i nie jest to przewidziane w Planie Rozwoju Przedsiębiorcy. Wskazano również, że nawet ewentualna wymiana transformatorów i wypełnienie kryterium marginesu mocy nie daje gwarancji przyłączenia do sieci wnioskowanego źródła wytwórczego z uwagi na pozostałe kryteria brane pod uwagę przy analizowaniu wpływu projektowanej farmy na sieć, czego dowodem jest załączona ekspertyza F. L., z której wynika, że brak jest możliwości przyłączenia wnioskowanego źródła z uwagi na przekroczenie kryterium dopuszczalności odchyień

napięcia od wartości znamionowej, co przekłada się na jakość dostarczanej energii przez Operatora dla odbiorców końcowych.

W wyniku przeprowadzonego postępowania administracyjnego Prezes URE w decyzji z dnia 21.11.2011 roku stwierdził, że na przedsiębiorcy energetycznym nie ciąży w rozpatrywanym przypadku obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej elektroenergetycznej farmy wiatrowej „G.”, z uwagi - przede wszystkim - na stwierdzony brak warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia farmy wiatrowej do sieci przedsiębiorcy. Rozstrzygnięcie powyższe to Sąd zaskarżył (...) Sp. z o.o. w I..

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentów dołączonych do akt administracyjnych, których prawdziwości strony nie negowały.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie powoda podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r., Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059) „Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, jest obowiązane niezwłocznie pisemnie powiadomić o odmowie jej zawarcia Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy.”. Przepis powyższy nakłada na wszystkie przedsiębiorstwa energetyczne publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, gwarantując podmiotom ubiegającym się o przyłączenie do sieci prawo do uzyskania takiego przyłączenia, a w konsekwencji możliwość zawarcia umowy, na podstawie której, odbywać się będzie dostarczanie lub odbiór paliw lub energii. W świetle powyższego przepisu, publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci ciąży na przedsiębiorstwie energetycznym zajmującym się przesyłaniem lub dystrybucją paliw lub energii, zarówno wtedy, gdy z wnioskiem o wydanie warunków przyłączenia i zawarcie umowy o przyłączenie występuje odbiorca, a więc podmiot, który zamierza pobierać energię, jak i wtedy, gdy z wnioskiem takim występuje podmiot, który planuje prowadzić działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej i wprowadzaniu jej do systemu. Obciążający przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw lub energii publicznoprawny obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie nie ma charakteru bezwzględnie. Z treści art. 7 ust. 1 i 3 prawa energetycznego wynika, że obowiązek ten istnieje wówczas, gdy zostaną spełnione łącznie warunki określone w tych przepisach. Ustawodawca zaliczył do nich:

- 1) istnienie warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia do sieci i dostarczania paliw lub energii,
- 2) spełnianie przez podmiot żądający zawarcia umowy warunków przyłączenia do sieci i odbioru,
- 3) dysponowanie tytułem prawnym do korzystania z nieruchomości, obiektu lub lokalu, do których paliwa gazowe lub energia mają być dostarczane.

W przypadku stwierdzenia braku spełnienia przez podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci któregokolwiek z ww. warunków, od których uzależnione jest istnienie publicznoprawnego obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie, przedsiębiorstwo energetyczne uprawnione jest do odmowy zawarcia umowy. W przypadku warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia oceny ich istnienia dokonuje przedsiębiorstwo energetyczne.

Zgodnie z art. 7 ust. 3a prawa energetycznego podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa przedsiębiorstwu energetycznemu wniosek o określenie warunków przyłączenia. Ocena, czy istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, jest dokonywana przez przedsiębiorstwo po złożeniu przez podmiot tego wniosku wraz z wymaganymi dokumentami. Kolejnym warunkiem niezbędnym do stwierdzenia istnienia

publicznoprawnego obowiązku przedsiębiorstwa energetycznego zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, jest potwierdzenie spełnienia możliwości odbioru paliw lub energii przez urządzenia, sieci lub instalacje należące do podmiotu ubiegającego się o przyłączenie. Warunki przyłączenia wydawane są przez przedsiębiorstwo energetyczne po rozpatrzeniu wniosku podmiotu ubiegającego się o przyłączenie. Warunki te określają aspekty techniczne przyłączenia stosownie do okoliczności konkretnego przypadku, przy czym ze względu na bezpieczeństwo sieci i niezawodność dostaw prawo do ich kształtowania należy do przedsiębiorstwa energetycznego. W przypadku systemu elektroenergetycznego szczegółowe kwestie wydawania warunków technicznych przyłączenia oraz wymagań technicznych stawianych urządzeniom, sieciom i instalacjom podmiotów ubiegających się o przyłączenie reguluje Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz. U. Nr 93, poz. 623 ze zmianami).

W rozpatrywanej przez Sąd sprawie, powód złożył przedsiębiorcy energetycznemu (...) S.A. w dniu 9 lutego 2010 roku wniosek o określenie warunków przyłączenia do jego sieci elektroenergetycznej Farmy Wiatrowej „G.” o mocy 2 MW. Celem ustalenia wpływu przyłączenia powyższych elektrowni wiatrowych na pracę Krajowego Systemu Elektroenergetycznego na zlecenie przedsiębiorcy została opracowana „Ekspertyza (...)”. Z treści powyższej ekspertyzy płynął wniosek, że brak jest warunków technicznych przyłączenia do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej projektowanej przez powoda z uwagi na przekroczenie dopuszczalnych zmian napięcia na ciągu (...) N. kierunku O., do której planowane było przyłączenie farmy. W celu umożliwienia przyłączenia farmy wiatrowej projektowanej przez powoda do sieci elektroenergetycznej (...) konieczna jest wymiana transformatorów w (...) N. z jednostek o mocy 16 MVA na 25 MVA, które nie były objęte Planem Rozwoju na lata 2008-2011, a których koszt wyniósłby ok. 1,5 mln złotych. Nadto spowoduje to wymianę obwodów pierwotnych i wtórnych, co także nie może spowodować możliwości przyłączenia w tym miejscu farmy. Brak tej przesłanki, czyni zasadną odmowę zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej farmy wiatrowej G., z uwagi na brak w tym przypadku publicznoprawnego obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy elektroenergetycznym zawarcia takiej umowy.

Odnosząc się do przedstawionych przez powoda zarzutów wskazać należy, że nie zanegował on faktu, nieprawidłowości danych wskazanych w przedstawionej ekspertyzie. W żadnym miejscu zarzutów oraz uzasadnieniu odwołania nie został powołany przez powoda fakt wskazujący na potrzebę modernizacji ciągu linii przesyłowych, do których powinna zostać podłączona farma wiatrowa. Zarzuty powoda idą w kierunku wykazania, że zainteresowany powinien dokonać modernizacji swoich urządzeń tak aby farma mogła zostać przyłączona, że jest to jego obowiązek wynikający z treści art. 4 ust. 1 i 7 ust.1 ustawy prawo energetyczne.

Wobec tak sformułowanych zarzutów są oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu energetyki i budownictwa energetycznego, uznając, że ekspertyza przedstawiona przez zainteresowanego jest prawidłowa, a wnioski z niej wynikające są logiczne i zgodnie z istniejącym stanem faktycznym przedstawiają to w jaki sposób należy zmodernizować sieć zainteresowanego, aby można było dokonać przyłączenia przedmiotowej farmy wiatrowej.

Zdaniem powoda w świetle art. 9c ust. 3 pkt 2 i 3 oraz art. 4 ust. 1 ustawy prawo energetyczne, na przedsiębiorcy energetycznym ciąży obowiązek rozbudowy sieci w celu dokonywania przyłączeń oraz ich utrzymywania w stanie umożliwiającym zaopatrzenie w energię w sposób ciągły i niezawodny. Zdaniem Sądu powyższy obowiązek nie ma związku z rozbudową sieci na potrzeby przyłączenia nowych podmiotów, lecz utrzymania spójności i prawidłowości działania systemu energetycznego. Z przepisów nie wynika jednak, by publicznoprawny obowiązek dbałości o stan sieci przesyłowej i dystrybucyjnej rozciągał się na inwestycje wymuszone przez przyłączenie kolejnych podmiotów. Sąd podziela w całości stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 12.04.2011 roku (sygn. III SK 42/10, publ. LEX nr 898422) i z dnia 11.04.2012 roku (sygn. III SK 33/11, publ. LEX nr 1313685). Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane zapewnić realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym na potrzeby przyłączania podmiotów ubiegających się o przyłączenie, na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1-4, 7 i 8 i art. 46 oraz w założeniach lub planach, o których mowa w art. 19 i 20. Bezsprzeczne jest zaś, że budowa Farmy Wiatrowej „G.” na lata

2008-2011 nie był ujęty w planie. Powód nie wykazał też, że pozyskiwane przez zainteresowanego środki służącej mają realizacji innych inwestycji niż wynikających z powyższego planu.

Tym samym należy stwierdzić, że brak było technicznych i ekonomicznych warunków przyłączenia farmy wiatrowej G. do sieci, co zostało w skarżonej decyzji jednoznacznie wykazane. Powód zaś nie wykazał, aby na dzień wyrokowania warunki te uległy zmianie.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia postanowień Dyrektywy 2001/77/WE, wskazać należy, że Dyrektywa została implementowana do prawa krajowego, poprzez ustawę – Prawo energetyczne. Powód tym samym utracił prawo do powoływania się wprost na przepisy Dyrektywy, a nie przedstawił żadnego dowodu na nieprawidłowe implementowanie dyrektywy do prawa krajowego.

Zupełnie bezzasadny jest zarzut dotyczący braku kompetencji Prezesa do orzekania w zakresie sporu dotyczącego umowy o przyłączenie do sieci, tj. art. 8 ust. 1 prawa energetycznego. Zgodnie z tym przepisem do kompetencji Prezesa URE należy rozstrzyganie w sprawach spornych dotyczących między innymi odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci. Ustalona i jednolita linia orzecznicza przyjęta przez Sądy rozstrzygające w sprawach dotyczących kompetencji Prezesa URE (wyrok SN w sprawie I CKN 944/00, wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawach: VI ACa 1142/09, VI ACa 1500/11, VI ACa 1508/11) wskazuje, iż Prezes Urzędu jest władny rozstrzygać w drodze konstytucyjnych decyzji administracyjnych, wyłączenie w sprawach spornych, w których konkretnemu żądaniu wnioskodawcy, odpowiada publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego, a zatem obowiązek wynikający z ustawowej normy prawnej o charakterze *ius cogens*. Tak więc Prezes URE rozpoznając sprawę bada wszelkie przesłanki, które mają wpływ na ukształtowanie stosunku prawnego mającego połączyć strony konkretnego sporu.

W tym miejscu Sąd pragnie wskazać, że zarzut dotyczący stwierdzenia nieposiadania przez powoda prawidłowego tytułu do nieruchomości jest prawidłowo sformułowany przez powoda, nie może to jednak skutkować uchYLENIEM lub zmianą skarżonej decyzji. Zdaniem Sądu załączony przez powoda dokument spełnia wymogi określone w §7 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 4.05.2007 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego, stanowi bowiem tytuł prawny wynikający ze stosunku zobowiązaniowego, przewidującego uprawnienia do wykonywania robót budowlanych.

W związku z nowym ukształtowaniem obowiązków nałożonych na podmioty ubiegające się o przyłączenie, ustawodawca w ustawie nowelizującej zawarł przepisy intertemporalne, regulujące sposób postępowania w przypadku spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia ustawy w życie. Zgodnie więc z art. 20 ustawy nowelizującej do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy tej ustawy. Z kolei zgodnie z art. 7 tej samej ustawy, jeżeli podmiot, ubiegający się o przyłączenie źródła do sieci elektroenergetycznej, przed dniem wejścia w życie ustawy złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia, otrzymał warunki przyłączenia, których ważność upływa nie wcześniej niż z upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy, ale nie zawarł umowy o przyłączenie do sieci, wnosi zaliczkę w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy (art. 7 ust.1). Jeżeli powyższy podmiot, przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej złożył wniosek o określenie warunków przyłączenia i nie zostały mu wydane warunki przyłączenia do sieci, wnosi zaliczkę (...) w terminie 180 dni od dnia wejścia w życie ustawy (art. 7 ust.2).

Skutkiem niewniesienia zaliczki jest utrata ważności warunków przyłączenia jeśli te warunki zostały już wcześniej wydane lub pozostawienie wniosku o przyłączenie bez rozpoznania w gdy warunki nie zostały jeszcze wydane.

Z zestawienia powyższych regulacji, w ocenie Sądu wynika, że po stronie powoda nie wystąpił obowiązek uzupełnienia wniosku o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci o zaliczkę na poczet opłaty za przyłączenie do sieci, oraz dokumentów, o których mowa w art. 7 ust. 8d ustawy Prawo energetyczne w oparciu o przepisy art. 7 ust 1 i 2 ustawy nowelizującej, gdyż w dacie wejścia w życie nowelizacji ustawy prawo energetyczne nie zachodziła żaden ze stanów opisanych w przepisie art. 7 ust 1 i 2 ustawy nowelizującej, skoro przepisy te odnosiły się do dwóch stanów faktycznych: sytuacji w której nie zostały jeszcze wydane warunki i sytuacji gdy te warunki były już wydane. Rzeczne

normy nie obejmowały natomiast takiej sytuacji, gdy warunki wprowadzenia nie zostały wydane, ale z tej przyczyny, że nastąpiła odmowa wydania warunków z powodu braku możliwości technicznych i ekonomicznych przyłączenia. Zdaniem Sądu ustawodawca celowo nie objął takiej sytuacji działaniem przepisów przejściowych art. 7 ust 1 i 2, gdyż w myśl znowelizowanego prawa energetycznego (art. 7 ust 8j) ustanowionego tą nowelą w takich okolicznościach powstawał po stronie przedsiębiorstwa energetycznego obowiązek niezwłocznego zwrotu pobranej zaliczki. Inaczej mówiąc nie mógł zaistnieć obowiązek uiszczenia zaliczki w terminie 180 dni po wejściu w życie nowelizacji, skoro z dniem wejścia w życie nowelizacji istniał już obowiązek zwrotu pobranej zaliczki.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy, gdzie odmowa przyłączenia farmy wiatrowej do sieci elektroenergetycznej zainteresowanego nastąpiła już w piśmie z 5 marca 2010 roku, a nowelizacja ustawy Prawo energetyczne weszła w życie w dniu 11 marca 2010 roku, to w tej drugiej dacie powód znajdował się w sytuacji, że o ile zaliczka taka byłaby uiszczona, to po stronie przedsiębiorstwa energetycznego zaistniałby obowiązek zwrotu pobranej zaliczki. W stanie faktycznym istniejącym w sprawie należało uznać, że choć sprawa niniejsza nie została zakończona przed wejściem w życie zmiany prawa energetycznego w rozumieniu art. 20 ustawy nowelizującej, niemniej jednak - szczególne przepisy intertemporalne, jakimi były przepisy art. 7 ust 1 i 2 ustawy nowelizującej (które jako *lex specialis* uchylają działanie normy ogólnej art. 20) a w zasadzie ich logiczna wykładnia dokonana z uwzględnieniem zmian prawa energetycznego, w szczególności art. 7 ust 8j – pozwalały uznać, że nie zachodzą w sprawie niniejszej przesłanki do żądania od powoda uiszczenia zaliczki, a tym samym brak było podstaw do pozostawienia wniosku powoda bez rozpoznania.

Pozostałe zarzuty powoda oparte były na naruszeniu przepisów postępowania administracyjnego przez Prezesa URE. Stwierdzić należy, że ewentualne naruszenie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego w toku postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem i nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie zarzucanej praktyki. Dlatego wniosek powoda o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji Prezesa URE oparty o naruszenie przez Prezesa w toku postępowania administracyjnego przepisów k.p.a. nie może być w toku niniejszego postępowania uwzględniony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł jak na wstępie.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego zainteresowanego w wysokości po 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

SSO Dariusz Dąbrowski